

היה כתוב: יטת יטת ארך פוגחמט.

וכך הוא רמז הכתב של א"ת ב"ש:

א"ת ב"ש ג"ר ד"ק ה"צ ו"פ ז"ע ח"ס ט"נ
י"ם כ"ל.

ולפי זה, נקראת המילה "יטת" כך: י – מ.
ט – נ. ת – א. והמילה כולה היא "מנא".
ולפי שפת רמזים זו יצא לו לדניאל לקרוא:
"מנא מנא, תקל ופרסין".

מאי פריש להו? איזה פירוש פירש להם
דניאל?

"מנא מנא תקל ופרסין" – "מנא מנא"
אלהא מלכותך, מנה ומנה הקב"ה מנין
מדוייק של ימי מלכותך, והשלמה וכבר
השלמת אותם. "תקל", תקילתא במאזניא
נשקלת לפני במאזניים, והשתכחת חסיר
ונמצאת חסר מכל צדקה, "ופרסין" שתי
פריסות, פרס פריסת מלכותך נשברה
מלכותך ממך, ויחיבת ותנתן למדי ופרס.

ובו בלילה מת בלשאצר מלך כשדים וירש
אותו דרוש ממדי.

ושמואל אמר: שהכתובת על הכותל היתה
ברמז אחר. ומה הוא: ממתוס ננקפי אאלרן,
כלומר, שהיה כתוב ממתוס ננקפי אאלרן,
שמלמעלה למטה נקראת: מנא מנא תקל
ופרסין, וכן הבין דניאל, אלא שהם קראו
מימין לשמאל, לכן לא יכלו לקרוא.

ורבי יוחנן אמר: שהיה כתוב אנם אנם לקת
ניפרפו, כלומר שכל מילה היתה כתובה
משמאל לימין, ודניאל הבין והם לא הבינו.

רב אשי אמר: נמא נמא קתל פורסין,
כלומר, בעירבוב אותיות שהאות השניה
שבכל מילה היתה כתובה לפני הראשונה.

מתניתין

המשנה מבארת דיני העם ביחס למלך,
והזהירות בכבודו.

אין רוכבין על פסו. ואין יושבין על כסאו.
ואין משתמשיין בשרביטו, ובכתר המלך,
ובשאר כליו המיוחדין למלך.

וכן אין מקילין ראש בכבודו. כגון: אין
רואין אותו כשהוא מסתפר, ולא כשהוא
ערום, ולא כשהוא בבית המרחץ.

מפני שהעם חייבים לירא מן המלך, כמו
שנאמר: "שום תשים עליך מלך" ודרשינן:
שתהא אימתו של המלך, עליך על העם.

גמרא

שנינו במשנתנו, אין משתמשיין בשרביטו,
וכל שכן שאין משתמשיין במשרתיו, ומבארת
הגמרא, שאכן, אין הדיוט משתמש בכליו
של מלך, אבל מלך משתמש בכליו של מלך.

בספר מלכים א (פרק ב) מסופר שאדוניהו
בן דוד [מאשתו חגית], ביקש מבת שבע אם
שלמה, שתבקש משלמה לתת לו את אבישג
השונמית, שהיתה סוכנת [משרתת] דוד, לו
לאשה. ושלמה ראה בזאת מרידה במלכותו,
והרגוהו.

ולכן מוזק מהברייתא לעיל את המילים: עושה כמין קמיע וכו', שהתנא ההוא אינו דורש